

NİYETLERİ GERÇEKLEŞTİRMEK

“Düőüncelerinizi Kullanarak
Hayatınızı Geliőtirmek”

LYNNE McTAGGART

Telif Hakkı © 2007 Lynne McTaggart
2008 BUTİK YAYINLAR, Yayıncılık ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Türkiye’de BUTİK Yayınları’na aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Eserin Orijinal ismi
“THE INTENTION EXPERIMENT”
olup eser birebir olarak çevrilmiştir.

Editör: Pantha Nirvano
Türkçeye Çeviren: Sibel Malkoç

Bu kitabın grafik tasarım ve baskı işlemleri
Ajans Plaza Tanıtım ve İletişim Hizmetleri Ltd. Şti.
tarafından yapılmıştır.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/67
Topkapı-İstanbul Tel: 0.212.612 85 22

BUTİK YAYINLAR Yayıncılık ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/260
Topkapı - İstanbul Tel: 0212.612 05 00 Fax: 0212.612 05 80
e-posta: birol@owo.com.tr

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
Giriş	13
KISIM I NİYET BİLİMİ.....	29
BÖLÜM 1 - DEĞİŞKEN MADDE.....	31
BÖLÜM 2 - İNSAN ANTENİ	51
BÖLÜM 3 - İKİ YÖNLÜ SOKAK.....	71
BÖLÜM 4 - TEKMIŞ GİBİ ATAN KALPLER.....	87
KISIM II GÜÇLENMEK.....	109
BÖLÜM 5 - HİPER UZAYA GİRİŞ	111
BÖLÜM 6 - RUH HALİ.....	135
BÖLÜM 7 - DOĞRU ZAMAN.....	157
BÖLÜM 8 - DOĞRU YER.....	177
KISIM III DÜŞÜNCELERİMİZİN GÜCÜ	191
BÖLÜM 9 - ZİHİNSEL MAVİ KOPYELER	193
BÖLÜM 10 - BÜYÜ ETKİSİ.....	217
BÖLÜM 11 - DÜN İÇİN DUA ETMEK.....	239
BÖLÜM 12 - 2006 NİYET DENEYİ.....	259
KISIM IV DENEYLER	285
BÖLÜM 13 - NİYET ALIŞTIRMALARI.....	287
BÖLÜM 14 - BİREYSEL NİYET DENEYLERİNİZ...	305
BÖLÜM 15 - GRUP NİYET DENEYLERİ.....	309

Önsöz

Bu kitap, 2001 yılında “Alan”(Butik Yayınlar) adlı kitabımı yayınlayarak başladığım işi tamamladığım bir çalışmadır. Homeopati ve spiritüel şifaya bilimsel açıklama ararken tesadüfen yeni bilimin buluşlarını ortaya çıkardım.

Araştırmalarım sırasında, uzun senelerdir kuantum fiziğinin olağandışı imalarını tekrar tekrar inceleyen bir grup öncü bilim adamıyla karşılaştım. Bazıları, standart kuantum fiziğinin gereksiz gördüğü denklemleri yeniden diriltmişlerdi. Sıfır Noktası Alanı anlamına gelen bu denklemler, tüm atom altı parçacıkların birbirleriyle hiç bitmeyen enerji alışverişiyle ortaya çıkan olağanüstü bir kuantum alanı ile ilgiliydi. Bu Alanın varlığı, evrendeki tüm maddenin atom altı seviyede hiç bitmeyen kuantum enerji değişimiyle birbirine bağlı olduğunu ima etmektedir.

Diğer kanıtlar, en temel seviyede, her birimizin bu muazzam enerji denizi ile sürekli etkileşimde olan enerji paketleri olduğumuzu göstermektedir.

Ancak içlerinde en çarpıcı kanıtlar bilincin rolü ile ilgili olanlardı. Bu bilim adamları tarafından yürütülen dikkatle dizayn edilmiş deneyler bilincin, bedenlerimizin sınırları dışına taşan ve fiziksel maddeyi değiştirme kapasitesi olan son derece düzenli bir enerji

Niyetleri Gerçekleştirmek

olduğunu ortaya koymuştur. Düşüncelerin belirli bir hedefe yönlendirilmesi makineleri, hücreleri ve hatta insanlar gibi tüm çok hücreli organizmaları değiştirme kapasitesine sahip gibi görünüyordu. Zihnin beden üzerindeki gücü, hatta zaman ve uzayı bile aşıyor gibiydi.

Alan'da, bu birbirinden kopuk deneylerin sonuçlarından elde edilen fikirleri anlamlandırarak tek bir genel teoride sentezlemeyi hedefledim. Alan, birbiriyle bağlantılı bir evren resmi yaratmasının yanısıra, alternatif tıptan spiritüel şifaya, altıncı histen kolektif bilince kadar bir çok gizeme de bilimsel bir açıklama getirdi.

Alan, anlaşılan önemli bir noktaya temas etmişti. Kitabın yaşamlarını değiştirdiğini söyleyen yüzlerce okuyucu mektubu aldım. Bir yazar beni kitabında roman kahramanı yapmak istedi. İki kompozitör, bundan esinlenerek bir tanesi uluslararası sahnede çalınmak üzere iki müzik parçası besteledi. Filme konu oldum, What the Bleep!? Down the Rabbit Hole, What the Bleep Do We Know!? ve Calender film yapımcıları tarafından piyasaya çıkarıldılar. Alan'dan alıntı yapılan sözler Noel kartlarının teması oldu.

Bu tepkiler her ne kadar mutluluk verici iseler de, benim kendi keşif yolculuğum henüz başlamamıştı. Alan'ı yazmak için topladığım bilimsel bilgiler olağandışı ve hatta rahatsız edici bir şeyi ortaya koyuyordu: odaklanmış düşüncenin gerçekliğin yaratılmasında üzerinde bir tür merkezi rolü vardı.

Düşünceleri odaklanması – ya da bilim adamların daha derin bir şekilde “niyet” ve “niyetlilik” olarak değindikleri dibi – fiziksel gerçekliği değiştirecek kadar güçlü bir enerji üretiyormuş gibi görünüyordu. Basit bir düşüncenin dünyamızı değiştirme gücü var gibiydi!

Alan'ı yazdıktan sonra bu gücün boyutları ve ortaya çıkardığı

sayısız soru aklımı karıştırmıştı. Örneğin, laboratuvarında onaylanmış sonuçları yaşamımda kullanabilmek için nasıl tercüme etmeliydim? Demiryolunun ortasında Süpermen gibi durup 9:45 trenini düşüncelerimle durdurabilir miydim? Biraz düşünce gücü kullanıp evimin çatısına uçabilir miydim? Kendimi düşüncelerimle şifalandırmayı mümkün görüp doktorları acil durumlarda aranacak kişiler listesinden çıkarabilir miydim? Sadece düşünerek çocuklarımın matematik sınavından geçmelerini sağlayabilir miydim? Lineer zaman ve üç boyutlu uzay aslında var olmuyorsa yaşamımda pişmanlık duyduğum anıları geri dönüp silebilir miydim? Benim küçücük zihinsel katkım gezegende yaşanan muazzam ızdırapları hafifletebilir miydi?

Bu kanıtların imaları tedirgin ediciydi. Her an düşüncelerimize dikkat mi etmeliydik? Karamsar bir kişinin dünya görüşü kendini doğrulayan kehanet haline gelebilir miydi? Tüm negatif düşünceler – sürekli içsel diyalog olarak devam eden eleştiri ve yargılar – kafalarımızın dışında etkili oluyor muydu?

Düşüncelerin daha etkili olmasını sağlayacak belirli şartlar var mıydı? Bir düşünce her zaman çalışır mıydı yoksa hedeflenen niyet ve hatta evrenin havasında mı olması gerekirdi? Her an her şey birbirini etkiliyorsa, bu başka bir gerçeği etkisiz hale getirmez miydi?

Aynı anda çok sayıda insan aynı şeyi düşünürlerse ne olur? Bunun tek başına yönlendirilen düşüncelerden daha büyük etkisi olur mu? Aynı düşüncede olan bir grup niyet sahibinin en etkili sonuçları elde etmek için oluşturmaları gereken bir sayı var mıydı? Niyet “doza bağımlı” mıydı – grup ne kadar geniş olursa etkileri de o kadar büyük mü oluyordu?

Düşünce gücüyle ilgili tartışmasız olarak ilk kendini gerçekleştiren guru Napoleon Hill’in Think and Grow Rich adlı kitabıyla

Niyetleri Gerçekleştirmek

başlayan muazzam bir literatür vardı. Niyet yeni çağ felsefesinin en popüler kelimesi haline gelmişti. Alternatif tıbbi uygulayanlar hastaların “niyetle” yardımcı olmaktan söz ediyorlardı. Hatta Jane Fonda bile çocuklarını “niyetle” yetiştirdiğini yazıyordu.

Nedir bu “niyet” diye düşündüm? Ve bir kişi etkili bir “niyetçi” haline gelebilir? İrticalen yazılmış popüler malzemenin içinde – bir tutam Doğu felsefesi, Dale Carnegie – işe yaradığını gösteren hemen hemen hiç bilimsel kanıt yoktu.

Bu sorulara cevap bulabilmek amacıyla uzaktan şifa, psiko kinosis ya da zihnin beden üzerindeki üstünlüğünü üzerine yapılmış çalışmaları taramak için bir kez daha bilime döndüm. Düşüncelerin maddeyi etkilemesi üzerine deneyler yapan uluslararası bilim adamlarını araştırdım. Alan’da tanımlanan bilim daha çok 1970’lerde yürütülen çalışmalarla ilgiliydi; daha fazla ipucu elde edebilmek için kuantum fiziğinin daha yakın zamanda elde edilmiş buluşlarını inceledim.

Aynı zamanda niyet konusunda ustalaşmayı başarmış ve olağanüstü şeyler yapabilen kişilerin – spiritüel şifacılar, Budist rahipler, Qigong ustaları ve şamanlar – düşüncelerini kullanarak güçlü etkiler yaratabilmek için ne tür değişim süreçlerinden geçtiklerini inceledim. Gerçek yaşamda, örneğin sporda ve bio enerjinin şifa seanslarında olduğu gibi, niyetin kullanıldığı bir dizi yolun olduğunu ortaya çıkardım. Yerel toplulukların günlük yaşamlarına odaklanmış düşüncelyi nasıl yerleştirdiklerini inceledim.

Sonra, aynı hedefe yönlendirilmiş çok sayıda eğitilmiş zihnin tek kişinin yarattığı etkiyi nasıl büyüttüğü ile ilgili kanıtlar aramaya başladım. Kanıtların çoğu Transandantal Meditasyon kuruluşları tarafından bir araya getirilmişti ve benzer düşüncelerin aksi takdirde dağınık ve rastgele olan Sıfır Nokta Alan’ında bir tür düzen yarattığını ortaya koyuyordu.

Bu noktada araştırmalarım açısından yol bitti. Önümde, benim anlayabildiğim kadarıyla, hiç keşfedilmemiş topraklar uzanmaktaydı.

Bir akşam, doğal bir girişimci olan eşim Bryan akıl almaz bir öneriyle geldi: “Neden kendin grup deneyleri yapmıyorsun?”

Ben fizikçi değilim. Hiç bir türlü bilim adamı da değilim. Son yaptığım deney onuncu sınıf laboratuvarında kalmıştı.

Ancak elimde, az sayıda bilim adamının sahip olduğu bir şey vardı: muazzam bir deney potansiyeli olan grup. Grup niyet deneylerinin sıradan laboratuvarlarda yapılması son derece zordur. Bir araştırmacının binlerce katılımcı araması gerekir. Nereden bulacak onları? Balsa nereye koyacak? Hepsinin aynı zamanda aynı şeyi düşünmesini nasıl sağlayacak?

Bir kitabın okuyucuları, ideal bir benzer şekilde düşünün ve bir fikrin denenmesinde yer almak isteyebilecek insanlar grubu oluşturur. Gerçekten de, e-haberler ve Alan’la ilgili faaliyetlere katılımları vasıtasıyla iletişim kurduğum kendime ait geniş bir okuyucu kitlem vardı. Kendi deneyimi yapma fikrini önce Princeton Üniversitesi Mühendislik Fakültesi dekanı Robert Jahn ve Princeton Anomalous Research (PEAR) laboratuvarının başındaki meslekdaşı psikolog Brenda Dunne’a açtım. Her ikisini de Alan için araştırma yaparken tanımuştım. Jahn ve Dunne otuz yıl boyunca yönlendirilmiş niyetin gücünün makinaları nasıl etkilediği konusunda son derece ikna edici kanıtları toplamaya harcamışlardı. Bilimsel yöntemlere tamamen bağlı, mantıklı ve isabetliydiiler. Robert Jahn bütün ve mükemmel cümleler kurarak konuşan çok nadir insanlardan biridir. Brenda Dunne aynı şekilde hem deneyler hem de dil konusunda eşit derecede titiz ve mükemmeliyetçidir. Jahn ve Dunne kabul ettikleri takdirde deneylerimde herhangi bir özensizlik olmayacağından emin olabiliirdim.

Niyetleri Gerçekleştirmek

Aynı zamanda her ikisinin de temasta oldukları çok geniş bir bilim adamı çevreleri vardı. Üyelerinin birçoğunun dünyanın her yerinde bilinç üzerine araştırmalar yapan itibarlı bilim adamlarının oluşturduğu International Consciousness Research Laboratory'nin başkanlığını yapıyorlardı.

Jahn ve Dunne derhal fikre ısındılar. Değişik zamanlarda buluşarak farklı olasılıkların üzerinde durduk. En sonunda, Almanya'da Neuss'daki International Institute of Biophysics'in (IIB) başkan yardımcısı Fritz-Albert Popp'un ilk niyet deneyini yürütmesine karar verdiler. Fritz Popp'u Alan için yaptığım araştırmalardan tanıyordum. Tüm yaşayan varlıkların küçük bir elektrik akımı yaydıklarını ilk keşfeden oydu. Saygıdeğer bir Alman fizikçisi olarak keşifleriyle uluslararası bir üne sahip alan Popp aynı zamanda bilimsel metodun sıkı bir takipçisi olacaktı.

University of Arizona Biofield Center'den psikolog Gary Schwartz, Institute of Noetic Sciences'dan başkan yardımcısı Marilyn Schlitz, IONS'un kıdemli bilim adamı Dean Radin ve Global Consciousness Project'den Roger Nelson gibi diğer başka bilim adamları da katılmayı önerdiler.

Bu projede gizli sponsorlarım yok. Web sitemiz ve tüm deneylerimiz şimdi ve gelecekte, bu kitabın geliri ve bağışlardan elde edilen gelirlere dayanacaktır. Deneysel araştırmalarda yer alan bilim adamları genellikle keşfettiklerinin imalarını değerlendirmek için kendi alanlarının dışına çıkmazlar. Böylece, niyet hakkında zaten var olan kanıtları bir araya getirirken bu çalışmanın daha geniş kapsamlı imalarını göz önünde bulundurmaya ve bu tek tek deneyleri tutarlı bir teoride sentezlemeye çalıştım. Genellikle matematiksel denklemlerle ifade edilen kavramları sözel olarak tanımlayabilmek için gerçeğin mecazi yaklaşımlarını kullanmak

zorunda kaldım. Zaman zaman, konuyla ilgili çok sayıda bilim adamının yardımlarıyla spekülasyonlar yapmak zorunda da kaldım. Şüphesizdir ki elde edilen bu ilk sonuçların arıtılması ve genişletilmesi için yeni kanıtlar ortaya çıkacaktır.

Bilimsel keşiflerin en ön saflarında yer alan kişilerin çalışmalarını araştırmak benim için şeref vericidir. Laboratuvarın inanılmaz sınırları içinde kalan bu adları bilinmeyen kadın ve erkeklerin yaptıkları kahramanlıktan daha az değildir. Karanlıkta el yordamıyla tek başlarına ilerleyerek akademik pozisyonlarını, gelecek bağışları ve hatta tüm kariyerlerini riske etmişlerdir.

Bilimdeki tüm ilerlemeler kabul görmüş doktrinlere bir şekilde karşıdır, her yeni buluş kısmen – eğer tamamen değilse – o günün görüşlerinin tersini gösterir. Bilimde gerçek bir kaşif olabilmek için – sadece bilimin önyargısız bakış açısını izleyerek – düşünülmeyeni önermekten korkmamak; arkadaşların, meslektaşların ve bilimsel paradigmaların yanlış olduğunu kanıtlamak gerekir. Deneysel bilgilerin nötr ve tedbirli dilinin ve matematiksel denklemlerin ardında, hepimiz için yavaş yavaş, her bir zorlu deneyle şekillenen yeni bir dünyanın oluşturulması gizlidir.

Lynne McTaggart

Haziran 2006

Giriş

Niyetleri Gerçekleştirmek herhangi sıradan bir kitap değildir ve sizler de sıradan okuyucular değilsiniz. Bu kitabın sonu yoktur, çünkü sizden bu kitabı tamamlamama yardımcı olmanızı istiyorum. Sizler sadece bu kitabın okurları değil aynı zamanda baş rol oyuncularısınız – son bilimsel araştırmaların öncelikli katılımcılarıdır.

Niyetleri Gerçekleştirmek ilk üç boyutlu “canlı” kitaptır. Bu kitap zamanın çok ötesine gider. Kitapta kendi düşüncelerinizin gücü hakkında bilimsel kanıtlar bulacaksınız ve o zaman muhtemelen bu bilginin ötesine geçerek daha farklı olasılıkları, bilinç araştırmaları konusunda son derece saygın uluslararası bilim adamlarının yönetiminde çok büyük uluslararası bir grup deneyi vasıtasıyla test edebileceksiniz.

Niyetleri Gerçekleştirmek’in web sitesi (www.theintentionexperiment.com) vasıtasıyla bu kitabın okuyucuları olan sizler uzaktan yapılan deneylere katılabileceksiniz. Bu deneylerin sonuçları web sitemizde duyurulacaktır. Şu ana kadar yapılmış en cesur bilinç deneyinin merkezinde yer alarak her biriniz birer bilim adamı haline geleceksiniz.

Niyetleri Gerçekleştirmek gerçekten de tuhaf bir önermeye

Niyetleri Gerçekleştirmek

– düşüncenin fiziksel gerçekliği etkilediği önermesine – dayanmaktadır. Dünyanın her tarafındaki en itibarlı bilimsel kuruluşlarda bilincin doğası üzerine yürütülen önemli boyuttaki araştırmalar düşüncelerin en basit makinalardan en karmaşık varlıklara kadar herşeyi etkileme kapasitesinin olduğunu göstermiştir. Bu kanıtlar insan düşünce ve niyetlerinin dünyamızı değiştirmenin çarpıcı gücüne sahip fiziksel “birşey” olduğunu ortaya koymaktadır. Taşıdığımız her düşünce değişim yaratabilme kapasitesine sahip somut bir enerjidir.

Buradaki temel fikir olan bilincin maddeyi etkilediği düşüncesi, klasik fiziğin ortaya koyduğu dünya görüşü ile kuantum fiziği -dünyanın en küçük komponentlerinin bilimi - arasında uzlaştıramaz bir ayrımı ifade etmektedir. Bu ayrım, maddenin doğası ve nasıl değiştirilebileceği ile ilgilidir.

Klasik fizik ve hatta diğer tüm bilimsel alanlar Isaac Newton’un 1687’de yayınlanmış Principia’sında tanımlanan hareket ve yerçekimi kanunlarına dayanmaktadır. Newton’un kanunları, belirli ve sabit hareket kanunlarına bağlı olarak üç boyutlu geometri ve zaman evreninde hareket eden nesnelere tanımlar. Maddenin kendi sabit sınırları olan, bozulmamış ve kendi kendisine yeterli olduğu kabul edilirdi. Başka bir şey üzerinde herhangi bir etki yapılabilmesi için bunun fiziksel olması – güç kullanılması ya da çarpışma olması gerekiyordu. Birşeyi değiştirmek onu ısıtmak, yakmak, dondurmak, düşürmek ya da sıkı bir tekme atmak demektir.

Newton kanunları, ünlü fizikçi Richard Feynman’ın ifade ettiği gibi, bilimin muhteşem “oyunun kuralları” ve onların herşeyin birbirinden ayrı olduğunu söyleyen temel önermeleri felsefi dünya görüşümüzün altyapısını oluşturmaktadır. Tüm yaşamın ve onun kargaşasının biz ne düşünürsek düşünelim devam etmekte olduğunu

düşünürüz. Akşam yataklarımıza yattığımızda gözlerimizi kapatığımız zaman evrenin yok olmayacağından eminizdir.

Ancak, evrenin birbirinden kopuk, nasıl davranacağı belli nesnelere topluluğu olduğu görüşü yirminci yüzyılın ilk yarısında kuantum fiziğin öncülerinin maddenin kalbine daha yakından bakmaya başlamasıyla bir kenara atıldı. Büyük, objektif dünyayı oluşturan evrenin en küçük parçaları hiç de bilim adamlarının daha önceden bildiği kurallara göre davranmıyorlardı.

Bu kurlsız davranışlar bir dizi fikirle beraber Danimarkalı parlak fizikçi Niels Bohr ve yardımcısı Alman fizikçi Werner Heisenberg'in olağanüstü matematik keşiflerinin olası anlamını formüle ettikleri yer olması bakımından Kopenhag Yorumu olarak tanındı. Bohr ve Heisenberg atomların bilardo topu gibi güneş sistemlerine benzemediğini, çok daha karmaşık olduğunu – minik olasılık bulutlarını fark ettiler. Atomaltı parçacıklar katı ve sabit şeyler değildirler, tıpkı bir kişinin aynalar salonunda kendisine bakması gibi, sadece gelecekte olabileceklerinin potansiyeli – ya da fizikçilerin “üst üste koyma” dedikleri tüm olasılıkların toplamı olarak var olurlar.

Elde ettikleri sonuçlardan biri “belirlenemezlik” kavramı – bir atomaltı parçacık ile bilinmesi gerekenlerin hepsinin aynı anda bilinmeyeceği ile ilgiliydi. Örneğin, bir atomaltı parçacığın nerede olduğu ile ilgili bir bilgi elde ederseniz, nereye ve hangi hızda gittiğini aynı anda hesap edemezsiniz. Bir kuantum parçacığının hem parçacık – donuk, hareketsiz bir şey – ve aynı zamanda “dalga” – parçacığın işgal edebileceği her köşeye uzanan büyük bir zaman-uzay alanı – olduğundan söz ediyorlardı. Bu, bir insanın oturduğu sokağın tümünü kapsamasını söylemeye benziyordu.

Sonuçlar, en alt seviyede, fiziksel maddenin katı ve sabit olmadığını – ve hatta henüz hiçbirşey olmadığını – göstermekteydi.

Niyetleri Gerçekleştirmek

Atomaltı gerçeklik klasik fiziğin tanımladığı sabit ve güvenilir varoluştan çok görünüşte sonsuz seçenekleri olan kısa ömürlü olasılıklara benziyordu. Doğanın en küçük parçaları öylesine kaprisliydi ki ilk kuantum fizikçileri gerçekliğin kaba bir tahmini – her olasılığın matematiksel menzili – ile yetinmek zorunda kaldılar.

Kuantum seviyesinde gerçeklik şekillenmemiş jöleye benziyordu.

Bohr, Heisenberg ve diğerleri tarafından geliştirilen kuantum teorileri maddenin birbirinden ayrı ve kendi kendine yeterli olduğunu söyleyen Newton bakış açısının temellerini sarstı. En temel seviyede maddenin birbirinden bağımsız parçalara bölünemeyeceğini hatta tam olarak tanımlanamayacağını ileri sürdüler. Maddeler birbirlerinden kopuk olduklarında anlamlı değildiler, ancak dinamik ilişkiler ağı içindeyken anlam kazanıyorlardı.

Kuantum öncüler, sınırlı bir hızda gerçekleşen güç değişimi gibi fizikçilerin etki yarattığını düşündükleri bilinen şeylerin yokluğuna rağmen, kuantum parçacıkların birbirlerini etkilemedeki şartıcı becerisini fark ettiler.

Bir kere temasa geçtiklerinde parçacıklar birbirleri üzerinde uzaktan etkileme gücüne sahiptiler. Örneğin, bir atomaltı parçacığın manyetik yönelimi, birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, diğerini derhal etkiliyordu.

Atomaltı seviyede, değişim dinamik enerji değişiminden de kaynaklanıyordu; bu küçük titreşen enerji paketleri basketboldaki paslaşmalar gibi “sanal parçacıklar” vasıtasıyla sürekli olarak birbirleriyle enerji değişimi içindeydiler; hiç durmaksızın devam eden bu ileri geri hareket evrende anlaşılabilir derecede büyük bir enerji tabakasını meydana getiriyordu.

Atomaltı parçacıklar arıtma ve süptil değişime yol açan sürekli bilgi değişimi içinde gibiydiler. Evren hareketsiz, birbirinden kopuk

nesnelerin deposu değil, sürekli yeni oluşumlar içinde olan tek bir organizmanın birbiriyle bağlantılı enerji alanlarıydı. Ölçülemeyecek kadar küçük bir seviyede dünyamız tüm bileşenleri sürekli birbirleriyle telefonlaşan muazzam bir kuantum bilgi ağına benziyordu.

Bu küçük kuantum olasılık bulutunu katı ve ölçülebilir olarak dağıtabilecek tek şey bir gözlemcinin varlığıydı. Bilim adamları bu atomaltı parçacıkları ölçmek üzere daha yakından incelemeye karar verdiklerinde saf potansiyel olarak var olan varlık belirli bir duruma “dönüşüyordu”.

Bu ilk deneysel bulguların ima ettikleri çok önemliydi: canlı bilinç bir şekilde olasılığı gerçeğe dönüştürüyordu. Bir elektrona baktığımız ya da bir ölçü aldığımızda son halinin belirlenmesine yardımcı oluyor gibiydik. Bu, evrenimizi yaratmamızdaki en temel malzemenin onu gözlemleyen bilinç olduğunu ima etmekteydi. Kuantum fiziğindeki önemli isimler evrenin demokratik ve katılımcı - gözlemleyen ve gözlemlenen arasındaki ortak çabanın sonucu - olduğunu tartışmaktaydı.

Kuantum deneylerindeki gözlemleyen etkisi kabul edilmiş doktrinlerine karşı bir kavramın ortaya çıkmasına yol açtı: canlı bilinç bir şekilde şekillenmemiş kuantum dünyasının gündelik yaşama benzeyen birşeye dönüşmesi sürecinde merkezi bir rol oynamaktaydı. Bu, gözlemleyenin gözlemlenenin var olmasını sağladığı anlamına gelmesinin yanısıra, evrendeki hiç bir “şeyin” bizim onu algılamamızdan bağımsız olarak var olmadığını ima etmektedir.

Bu gözlemlenenin - bilincin işe katılmasının - jölenin şekillenmesini sağladığını ima etmektedir.

Bu, gerçekliğin sabit değil akışkan ya da değişebilir ve böylece etkilenmeye açık olduğunu ima etmektedir.

Bilincin yarattığı ve hatta belki de fiziksel evreni etkilediği

Niyetleri Gerçekleştirmek

düşüncesi mevcut fizik anlayışımıza meydan okumaktadır. Bu, on yedinci yüzyıl düşünürü Rene Descartes tarafından geliştirilmiş teorilerden ortaya çıkan, zihnin maddeden farklı ve ayrı olduğunu, bilincin tamamen beyinden kaynaklandığını ve kafatasımızın içinde kapalı olduğunu söyleyen dünya görüşüdür.

Birçok günümüz fizikçisi bu muammaya – büyük şeylerin birbirinden ayrı olmasına rağmen onları oluşturan minik yapı taşlarının sürekli ve hiç durmayan bir iletişim içinde olmaları muammasına - omuzlarını silkerler. Yarım yüzyıldır fizikçiler bir elektronun atomaltı olarak bir davranış şekli varken daha büyük bir bütünün parçası olduğunu anladığında “klasik” (yani, Newton bakış açısı) anlayışa dönüşmesini, sanki bu bir anlam ifade ediyormuş gibi, kabul etmişlerdir.

Temel olarak bilim adamları kuantum fiziğinin ortaya koyduğu ve ilk öncülerinin cevaplayamadığı belalı sorulara aldirmaktan vazgeçmişlerdir. Kuantum teori matematiksel olarak çalışır. Atomaltı dünyayla nasıl başa çıkacağımızla ilgili son derece başarılı bir reçete sunar. Atom bombası ve lazerlerin yapılmasına ve güneşin yaydığı radyasyonun çözümlenmesine yardımcı olan da oydu. Günümüzün fizikçileri gözlemleyen etkisini unuttular. Zarif denklemleriyle kendilerini memnun etmekte ve birleştirici Herşeyin Teorisi'nin formüle edilmesini ya da tüm çelişkili keşiflerin merkezi bir teoride toparlanacağını ümit ettikleri ve sıradan insanların algıladıklarının ötesinde bir kaç yeni boyutun daha keşfedilmesini beklemekteler.

Otuz sene önce, bilimsel camia kendi yolunda ilerlerken dünyanın her tarafındaki prestijli üniversitelerden küçük bir grup öncü bilim adamı Kopenhag Yorumu'nun metafiziksel imalarını ve gözlemleyen etkisini değerlendirmeye karar verdi. Eğer madde

değişkense ve bilinç maddenin belirli bir şekil almasını sağlıyorsa, o zaman bilincin birşeyleri belirli bir yöne itmesi de muhtemel görünüyordu.

Araştırmaları basit bir soruya dayanıyordu: eğer dikkat fiziksel maddeyi etkiliyorsa, o zaman niyetin amaçlı olarak değişim yaratmanın üzerindeki etkisi neydi? Kuantum dünyasına gözlemleyen olarak katılarak sadece yaratanlar değil aynı zamanda etkileyenler de olabilirdik.

“Yönlendirilmiş uzaktan zihinsel etki” ya da “psikokinesis” ya da kısaca “niyet” ya da niyetlilik” adını verdikleri üzerine deneyler yapmaya başladılar. Nasıl elde edileceği ile ilgili amaçlı bir plan olmadan sadece sonuca odaklanma anlamına gelen arzunun aksine, niyetin ders kitaplarında yer alan tanımını “istenilen sonucu elde etmeye yönelik bir hareketin yapılması için amaçlı plan” dır. Bir niyet, niyet edenin kendi hareketlerine dönüktür; istenilen işin yapılması için bir taahhüt ve belirli bir mantık gerektirir. Niyet, amaç ifade eder, bir hareket planının anlayışı ve tatmin edici bir sonucun planlanmasını içerir. Institute of Noetic Sciences’da araştırma ve eğitimden sorumlu başkan yardımcısı ve uzaktan etki üzerine çalışan ilk araştırmacılardan biri olan Marilyn Schlitz, niyeti “bir nesne ya da sonuca odaklı, amaç ve fayda içeren farkındalığın yansıtılması” olarak tanımlar. Fiziksel maddeyi etkileyebilmek için düşüncenin son derece hedefe yönlendirilmiş olması gerektiğini düşünüyorlardı.

Bir dizi olağanüstü deneyde bu bilim adamları belirli odaklanmış düşüncelerin o kişinin bedenini, cansız nesnelere, tek hücreli organizmalardan insanlara kadar her türlü canlıyı etkileyebileceğinin kanıtlarını ortaya koydular. Bu küçük alt gruptaki iki temel şahıs Princeton University, Princeton Engineering Anomalies Research